

[Christophersen]

ling at leve op til det. Vores NATO-medlemskab er ikke meget værd, hvis vi bruger størstedelen af vores tid til at kritisere vores allierede, at vanskeliggøre deres beslutninger, at forhale beslutningsprocesserne, eller hvis vi bruger en stor del af vores tid til ikke at ville gennemføre den forbedring af vores forsvarsbestræbelser, som vi har så oplagt et behov for.

Det samme gælder vores EF-medlemskab. Det klares ikke kun med retorik. Det klares ikke kun ved, at man deltager i de nødvendige møder. Det forudsætter også, at vi er parate til at ofre noget på fællesskabets alter, at vi er parate til at understøtte udvidelsen af Fællesskabet, udvidelsen af dets kompetence, mulighederne for, at det kan fungere i overensstemmelse med traktaterne, også selv om det kræver afgivelse af dansk suverænitet.

Jeg giver heller ikke meget for – det håber jeg ikke bliver misforstået – officielle bekendelser til den danske officielle udenrigs- og sikkerhedspolitik, hvis man på samme tidspunkt skal have den blandede fornøjelse at kunne iagttage socialdemokratiske borgmestre og folketingsmedlemmer stå hånd i hånd med DKP og VS i spidsen for arrangementer, som vi alle sammen ved har deres oprindelse et ganske andet sted end hos dem, der ønsker fred her på Jorden.

Det politiske liv i 1930'erne i Danmark begyndte med uenighed om forsvaret, og det endte som bekendt med den 9. april. Jeg siger ikke, at man altid kan drage historiske paralleller, men jeg mener nok, det ville være en overvejelse værd også hos regeringen at endevende sine hidtidige udenrigs- og sikkerhedspolitiske handlinger nok så meget som at holde sig til retorikken.

Lad mig til sidst sige, at vi tager herfra uden megen optimisme og er dermed i overensstemmelse med en stor del af befolkningen, for bag os lægger vi uløste problemer. Vi er skuffede over det, men vi er desværre ikke forundrede, for det er klart, at dette må være konsekvensen af den laden-stå-til-politik, regeringen har ført samlingen igennem.

Men vi vil godt her ved afslutningen på folketingets arbejde have lejlighed til at formulere os. Det dagsordensforslag, hr. Camre har fremsat, lyder meget godt, men det understøttes ikke af den politik, regeringen rent faktisk fører. Det, der er behov for, er, at regeringen tager fat på de problemer, som hr.

Camre simulerer den er godt i gang med at arbejde sig igennem. Jeg vil derfor gerne på venstres og det konservative folkepartis vegne fremsætte forslag om en anden motiveret dagsorden, som har en meget mere realistisk tilnærmelse til den reelle økonomiske situation; her begynder vi nemlig med begyndelsen. Den lyder således:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget pålægger regeringen at fremlægge forslag til en erhvervsfremmende politik, der øger produktion og beskæftigelse i betalingsbalanceerhvervene, og gennem offentlige besparelser vender den uacceptable udvikling i statsfinanserne, går tinget over til næste punkt på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Jeg skal også lade dette forslag indgå i forhandlingen.

Poul Schlüter (KF):

Netop nu, hvor folketinget afslutter endnu et års march på stedet, runder vort land en uhyggelig skamstøtte. Udlandsgælden passerer det ufattelige tal 100 mia kr., og alt peger på, at dette tal endnu nogle år vil vokse. På den baggrunden er det min opfattelse, at statsministeren tegnede et skønmaleri, som ikke rigtig har dækning i virkeligheden, med sin afslutningstale.

Vist kan vi glæde os over, at vi har fået renere vand i vore åer og omkring vore kyster, og at miljøforbedringen skrider rask fremad på område efter område. Det er glædelige resultater, og vi har alle arbejdet med derpå. Men de store, grundlæggende forhold i den danske samfundsudvikling er aldeles utilfredsstillende, og det skal man ikke skjule i dag. Konsekvensen af regeringens politik, dækket af det nuværende folketingsflertal, er, at vi i dette øjeblik er meget længere fra balance i samfundsøkonomien, end da man begyndte efter valget i 1979. Hvem vil eller kan bestride det?

Fortsætter udviklingen, kommer vi til at opleve, at det danske samfund kommer tæt på – nok heller ikke mere – at lide rentedøden, på samme måde som utallige danske enkeltvirksomheder oplever det i disse tider.